

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/63/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4122201466
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4122201466.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Lenky Kostolanskej, v právnej veci navrhovateľa: T. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, zastúpený: JUDr. Andrea Pálová, advokátka so sídlom Nitra, Podzámska 2959/18A, IČO: 33 986 665, o návrhu na začatie konania o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 12Vyd/1/2022-99 zo dňa 20. júna 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Navrhovateľ sa návrhom doručeným súdu dňa 08.02.2022 s poukazom na ust. § 359a a nasledujúcich zákona č. 161/2015 Z. z. - Civilný mimosporový poriadok (CMP) domáhal vydania uznesenia, ktorým by súd potvrdil, že dňa 07.12.2022 nadobudol vydržaním vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. úz. Q., a to k parc. reg. „C“ - KN č. XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere XXX m² a parc. reg. „C“ - KN č. XXX/X orná pôda o výmere XXX m². V podanom návrhu poukázal na to, že k zastavanej parc. č. XXX/X nie je založený žiaden list vlastníctva, keď tento nie je založený ani k príslušnému poľnohospodárskemu pozemku, keď uvedené pozemky on dlhodobo nepretržite užíva, má na adrese Q. XXX od 07.12.1992 doposiaľ prihlásený trvalý pobyt a za pozemky riadne platí príslušnú daň od roku 1994, teda od nadobudnutia vlastníckeho práva v celosti k domu (na parc. č. XXX/X), ohľadom čoho poukázal na vyjadrenie obce Q., v ktorom vyjadrení obec zároveň uviedla, že nemá vedomosť o žiadnej ďalšej osobe, ktorá by si k predmetným pozemkom uplatňovala vlastnícke alebo iné právo. V zmysle uvedeného si s poukazom na ust. § 134 Občianskeho zákonníka (OZ - zák. č. 40/1964 Zb.) uplatňuje vlastnícke právo v dôsledku naplnenia zákonných predpokladov vydržania, keď poukázal na to, že tieto pozemky od nepamäti dobromyseľne užívala a obhospodarovala ako svoje vlastné jeho nebohá matka a po jej smrti (od roku 1992) nepretržite až po dnes on, z ktorého dôvodu má preto záujem právne si usporiadať vlastnícke právo k nim. Nakoľko jediný spôsob ako môže vlastnícke právo k pozemkom prostredníctvom právneho inštitútu vydržania nadobudnúť, podáva tento návrh na začatie konania o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k pozemkom, keď deň, ktorým preukázateľne vlastnícke právo k pozemkom nadobudol, je 07.12.2002, nakoľko v tento deň v súlade s ust. § 122 ods. 2 OZ uplynulo 10 rokov, odkedy si prihlásil on trvalý pobyt na adrese, kde sa nachádzajú pozemky, resp. jeho dom.

2. Konajúci Okresný súd Nitra výzvou vo forme uznesenia zo dňa 28.04.2022 vyzval navrhovateľa na doplnenie podaného návrhu riadnym označením všetkých podielových spoluvlastníkov a predložením geometrického plánu, k čomu učinil navrhovateľ vyjadrenie zo dňa 10.06.2022 a na ďalšiu výzvu konajúceho súdu vo forme uznesenia zo dňa 21.09.2022 (na riadne označenie všetkých nezistených spoluvlastníkov) aj ďalšie doplnenie podania zo dňa 29.09.2022, po ktorom konajúci súd uznesením zo

dňa 04.01.2022 č. k. 12Vyd/1/2022-74 podanie navrhovateľa v časti označených zapísaných vlastníkov vymenovaných vo výroku uznesenia odmietol, ktoré uznesenie však Krajský súd v Nitre ako súd odvolací na základe odvolania navrhovateľa uznesením č. k. 8Co/7/2022-90 zo dňa 01.06.2023 zrušil, s vrátením veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Napadnutým (v záhlaví tohto rozhodnutia označeným a v poradí druhým) uznesením Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie vo veci takto rozhodol:

I. Súd návrh na začatie konania o potvrdení vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zamietla.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, s poukazom na obsah podaného návrhu a s poukazom na citované ustanovenia Civilného mimosporového poriadku (CMP - § 359c ods. 1, § 359d ods. 2, § 359e ods. 1 až 3 a § 8), odôvodnil nasledovne:

4.1. Konanie o potvrdení vydržania pozostáva z dvoch fáz. Prvá fáza je konanie o vydaní vyzývacieho uznesenia a druhá po vydaní vyzývacieho uznesenia. V rámci prvej fázy konania súd návrh zamietne, ak zistí, že nie sú splnené podmienky pre vydanie vyzývacieho uznesenia, teda skúma, či navrhovateľ osvedčil splnenie predpokladov vydržania. Vychádza pritom z opísania skutkových okolností navrhovateľom v návrhu a ním označených, predložených dôkazov. Súd návrh navrhovateľa zamietol s poukazom na ustanovenie § 359e ods. 2 CMP, nakoľko mal za to, že nie sú podmienky na vydanie vyzývacieho uznesenia podľa § 359f ods. 1 CMP, pretože navrhovateľ neosvedčil, že sú splnené procesné a hmotnoprávne podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti vydržaním. Pri zamietnutí návrhu nie je potrebné, aby súd vydal vyzývacie uznesenie podľa § 359f ods. 1 CMP a nie je potrebné ani vyjadrenie ostatných účastníkov konania, ani nariaďovať pojednávanie a uznesenie sa doručuje len navrhovateľovi v zmysle § 359e ods.3 CMP.

4.2. Navrhovateľ síce doplnil účastníkov konania, ale v návrhu nie celkom dostatočne opísal skutočnosť, z ktorých by vyplývalo, že splnil predpoklady na nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním, v návrhu uviedol len to, že pozemky od nepamäti dobromyseľne užívala a obhospodarovala ako svoje vlastné nebohá matka navrhovateľa a po jej smrti (od roku 1992) nepretržite až dodnes navrhovateľ, ktorý má z tohto dôvodu záujem právne usporiadať vlastnícke právo k nim. Navrhovateľ má na adrese Q. XXX od 7.12.1992 prihlásený trvalý pobyt a za pozemky platí dane od roku 1994, ani obec Q. nemá vedomosť o žiadnej ďalšej osobe, ktorá by si uplatňovala vlastnícke alebo iné právo k pozemkom parc. č. XXX/X a XXX/X pre kat. úz. Q.. Vychádzajúc z takéhoto znenia návrhu nevyplýva titul nadobudnutia sporných pozemkov, ani domnelý právny titul, o ktorý by sa mohla opierať oprávnenosť držby navrhovateľa k predmetu konania. Nestačí len všeobecné tvrdenie navrhovateľa, že pozemky od nepamäti užívala jeho matka a po jej smrti pozemky užíva on sám, nebola splnená základná podmienka v súvislosti s oprávnenosťou držby navrhovateľa, a to dobromyseľnosť (predpoklad oprávnenosti), lebo v zmysle § 134 ods. 1 OZ len oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe, v prípade nehnuteľnosti po dobu 10 rokov. Dobromyseľnosť navrhovateľa nemožno založiť len na jeho subjektívnom presvedčení, že mu predmetná nehnuteľnosť podľa práva patrí. Aj keď oprávnenosť držby nemusí opierať o platný nadobúdaci titul, ale aj o domnelý právny dôvod, navrhovateľ túto skutočnosť v návrhu neozrejmil, na základe čoho sa domnieva, na základe akej právnej skutočnosti, že mu predmetná nehnuteľnosť patrí. Nestačí uviesť len to, že po smrti matky od roku 1992 predmetnú nehnuteľnosť užíva, o titule nadobudnutia nesvedčí ani vyjadrenie obce Q., ani to, že tu má navrhovateľ trvalý pobyt a že platí za pozemok daň. Navrhovateľ svojimi skutkovými tvrdeniami v návrhu nepreukázal oprávnenosť držby po dobu 10 rokov, t. j. aj dobromyseľnosť, ktorá je predpokladom oprávnenej držby pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 ods. 1 OZ, preto jeho návrh zamietol. Návrh okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať aj osobitné náležitosti a to predovšetkým pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností a označenie dôkazov na ich preukázanie. Znamená to, opísanie rozhodujúcich skutočností do takej hĺbky (podrobností), aby z nich tvrdené právo navrhovateľa vyplývalo. Jedná sa o skutočnosti, z ktorých vyplýva, že navrhovateľ splnil všetky predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva. Pri prvom predpoklade oprávnenej držby musí navrhovateľ uviesť skutočnosti, od ktorých odvodzuje svoju dobromyseľnosť, ako jeho presvedčenie, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Nestačí však subjektívne presvedčenie držiteľa, že mu vec patrí, ale

dobromyseľnosť sa hodnotí objektívne. Rozhodujúce je, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu na každom subjekte rozumne požadovať, mal resp. mohol mať alebo nemal, prípadne nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Oprávnená držba sa môže zakladať na domnelom (putatívnom) právnom dôvode alebo na neplatnom právnom dôvode (R 44/1996). Navrhovateľovi preto nestačí v návrhu na začatie konania len uviesť, o aký právny titul opiera svoju dobromyseľnosť, ale musí uviesť aj iné skutočnosti, z ktorých vyplýva, že v čase uchopenia sa držby bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný a túto dobromyseľnosť si zachoval počas celej rozhodujúcej doby. Na preukázanie všetkých tvrdných skutočností by mal navrhovateľ označiť dôkazy a pokiaľ ide o listinné dôkazy, tak by ich mal k návrhu aj pripojiť (§ 26 ods. 1 CMP). Vyššie uvedené skutočnosti viedli k zamietnutiu návrhu navrhovateľa. Súd nevyzýval navrhovateľa na doplnenie návrhu na začatie konania a predloženie ďalších dôkazov preukazujúcich nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti alebo práva zodpovedajúceho vecnému bremenu vydržaním, pretože navrhovateľovi nič nebránilo riadne skutkovo odôvodniť podaný návrh a predložiť relevantné dôkazy na podporu svojich tvrdení, rovnako mu nič nebráni podať vlastnícku žalobu a preukazovať v sporovom konaní nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Súd môže sám vykonať potrebné šetrenia, ale to platí len v takom prípade, ak ide o skutočnosti a listiny, ktoré navrhovateľ nemôže sám bez svojej viny získať a predložiť súdu, prípadne tieto nemá k dispozícii a ich získanie navrhovateľom a následné predloženie súdu by bolo možné len s neprimeranými ťažkosťami.

4.3. O nároku na náhradu trov konania ako aj trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 52 CMP, ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia § 359a a nasl. upravujúce konanie o potvrdení vydržania neustanovujú inak.

5. Uvedené uznesenie napadol navrhovateľ (prostredníctvom svojho právneho zástupcu) včas podaným odvolaním v celom rozsahu z (odvolacieho) dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (Civilný sporový poriadok - zák. č. 160/2015 Z. z.), nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď navrhol jeho zrušenie s vrátením veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nestotožňuje sa s prvostupňovým súdom v tom, že údajne nie celkom dostatočne osvedčil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním a to konkrétne oprávnenosť/dobromyseľnosť držby, keď považuje napadnuté rozhodnutie za výsledok neprimerane formálneho nazerania súdu na preukázanie predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním ako originálneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva veci, čím došlo k odopreniu jeho práva na súdnu ochranu, resp. k porušeniu práva na ochranu práv a právom chránených jeho záujmov. S ohľadom na konkrétne okolnosti tohto konania nie je možné podľa jeho názoru od neho spravodlivo požadovať, aby do konania predložil ďalšie dôkazy (okrem tých, ktoré sú už súčasťou súdneho spisu) na preukázanie dobromyseľnosti držby. Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol, keď za takýto poctivý spôsob treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi, keď pri hodnotení dobrej viery je vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal, resp. nemohol mať, počas celej vydržacej doby dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí. V tomto konaní bolo podľa jeho názoru jednoznačne preukázané, že nemal ani nemohol mať po celú dobu rozhodnú pre vydržanie akékoľvek dôvodné pochybnosti o tom, že mu vlastnícke právo k (predmetným) nehnuteľnostiam nepatrí, keďže k pozemkom nebol založený žiaden list vlastníctva (z čoho vyplýva objektívna nemožnosť overenia si prípadného vlastníka nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností) a pozemky boli užívané ako vlastné aj jeho právny predchodcami, keď je potrebné zdôrazniť, že nehnuteľnosti tvoriace predmet vydržania pozostávajú z pozemku nachádzajúceho sa priamo pod jeho rodinným domom, v ktorom on desaťročia býva (od začiatku plynutia doby držania) a bezprostredne priľahlého pozemku dlhodobu slúžiaceho ako záhrada tohto (rodinného) domu. Bolo by nesprávne a nespravodlivé prisvedčiť právnenému názoru prvoinštančného súdu, že v tomto konaní sa jedná len o subjektívne jeho presvedčenie o oprávnenosti držby nehnuteľnosti, nakoľko toto tvrdenie nezodpovedá skutočnosti. Všetky objektívne skutočnosti totiž nasvedčovali tomu, že on celú dobu vydržania užíval pozemky ako oprávnený držiteľ, pričom má za to, že zo žiadnej okolnosti opak nevyplýva. Pokiaľ by sa akceptoval právny názor prvoinštančného súdu, bolo by možné považovať inštitút vydržania za obsolentný, nakoľko by bol podľa novej procesnej právnej úpravy prakticky neaplikovateľný. Ako inak má osoba, ktorá desaťročia býva v rodinnom dome (v ktorom predtým bývali jeho rodičia), ktorý stojí na nevysporiadaných pozemkoch (ku ktorým nie je založený žiaden list vlastníctva), tieto pozemky bez akýchkoľvek výhrad tretích osôb užívať, platí za ne miestne dane a podobne preukázať, že je dobromyseľným držiteľom predmetných pozemkov?

Aké iné listiny/dôkazy mal on do konania predložiť, pokiaľ jeho vlastnícke právo k pozemkom nebolo nikdy a nikým (keďže nebolo kým) spochybňované? Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia pochybuje o možnosti využitia inštitútu vydržania v aplikačnej praxi o novele zákona, nakoľko v dôsledku prílišného formalizmu, ktorý prvoinštančný súd do konania vtiahol, zrejme žiadny držiteľ veci nebude schopný podľa (presne nešpecifikovaných) požiadaviek súdu preukázať oprávnenosť tejto držby. Napadnuté rozhodnutie tak vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súd postupoval aplikáciou nadmerného formalizmu bez náležitého zohľadnenia osobitosti tohto konania a nesprávnym spôsobom vyhodnotil obsah ním v súdnom spise žurnalizovaných podaní.

6. Vyjadrenie k podanému odvolaniu podané nebolo (odvolanie sa na vyjadrenie nedoručuje).

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP (v spojení s § 2 ods. 1 CMP) potvrdiť ako rozhodnutie vo výroku vecne správne, s ohľadom na čo potom následne odvolací súd zároveň rozhodol aj o trovách odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 od. 1 CSP a § 52 CMP.

8. Nakoľko sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa v odôvodnení svojho rozhodnutia (v zmysle § 387 ods. 2 CSP) len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď na zdôraznenie jeho správnosti s ohľadom na odvolacie dôvody uvádza nasledovné.

8.1. Vydržanie je osobitný originálny (prvotný či pôvodný) spôsob nadobudnutia vlastníctva. V prípade splnenia zákonom určených podmienok (týkajúcich sa držby, držiteľa, predmetu držby a vydržacej doby) dochádza k nemu priamo zo zákona (ex lege). Podmienky vydržania sú pritom stanovené tak, že musia byť splnené kumulatívne - ak z nich nie je splnená čo i len jedna, k vydržaniu nedochádza. Tak minulou právnou úpravou (obyčajové právo platné na Slovensku do 31. decembra 1950, ďalej § 115 a § 116 ods. 1 v spojení s ustanovením § 145 Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb., § 135a Občianskeho zákonníka v znení do účinnosti zákona č. 509/1991 Zb.), ako aj právnou úpravou súčasnou (§ 134 Občianskeho zákonníka v znení od 1. januára 1992) je oprávnenosť držby jednou z podmienok nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním.

8.2. Za držiteľa sa považuje (fyzická alebo právnická) osoba, ktorá fakticky ovláda vec (corpus possessionis). Pri oprávnenej držbe musí ísť o také faktické ovládanie veci, pri ktorom je daná vôľa nakladať s vecou ako so svojou (animus possidendi). Dobrá viera, ktorá je podkladom tejto vôle, vyjadruje vnútorný (psychický) stav držiteľa, ktorý sám o sebe nemôže byť predmetom dokazovania. Toto vnútorné presvedčenie nadobúdateľa, pozitívne presvedčenie, že mu vec patrí, sa však navonok prejavuje jeho konkrétnym správaním, a to nemôže byť predmetom dokazovania a posudzovania. Posúdenie, či je držiteľ v dobrej viere alebo nie je, treba však vždy hodnotiť objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) samého účastníka, a vtedy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal alebo nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec (právo) patrí. Dobrá viera zaniká v okamžiku, kedy sa držiteľ zoznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec právom patrí. Na tom nič nemení skutočnosť, ak držiteľ bol (zostal) aj naďalej (subjektívne) v presvedčení, že mu vec patrí. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vlastnícke právo vzniknúť, teda aj k právnemu dôvodu (titulu) vzniku vlastníctva; obdobne to platí pri strate tejto dobrej viery (jej zániku).

9. V danej veci súd prvej inštancie rozhodol na základe podaného návrhu navrhovateľa, ktorý v podanom návrhu poukázal na užívací stav k predmetným nehnuteľnostiam, avšak v podanom návrhu nevyvetlil, ako uvedený užívací stav k predmetným pozemkom vznikol a na základe čoho tento užívací stav sa mal zmeniť na (by mal predstavovať) stav vlastnícky, teda aká skutočnosť, resp. (právny - právne významný) titul svedčí tomu, že sa nejedná len o stav užívací, ale že došlo aj k zmene právneho stavu na základe vydržania v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ ako odvolateľ konajúcejmu súdu nevyčítal v podanom odvolaní to, že ho nevyzval k doplneniu podaného návrhu, keď inak vyzvanie navrhovateľa na označenie ďalších dôkazov vyplýva z ust. § 359e CMP citovaného súdom prvej inštancie len v rovine možnosti, avšak nie povinnosti súdu, teda túto skutočnosť

bez ďalšieho konajúceho súdu nebolo možné ani vyčítať; obdobne odvolateľ konajúceho súdu nevčítal ani zamietnutie návrhu (a nie jeho neodmietnutie). Aj podľa dôvodovej správy, cieľom novej právnej úpravy konania o potvrdení vydržania v Civilnom mimosporovom poriadku bola zmena spôsobu deklarovania vydržania vlastníckeho práva tak, aby bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva za súčasného zachovania princípu právnej istoty, keď dovtedajšia právomoc notárov viedla k určitým problémom pri aplikácii a dochádzalo aj k zneužitiu tohto právneho inštitútu, keď vzhľadom aj na samotný charakter právneho inštitútu vydržania vlastníckeho práva, ktorý je špecifický nadobudnutím vecného práva ex lege bez konštitutívneho rozhodnutia príslušného orgánu verejnej moci, je potrebné prenesenie tejto právomoci na súd, pričom zavedenie nového Civilného mimosporového konania v tejto otázke má zabezpečiť efektívne a relatívne rýchle potvrdenie vydržania vlastníckeho práva príslušným orgánom verejnej moci (súdom). Vychádzajúc z uvedeného mal potom odvolací súd za to, že základné predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním podľa hmotného práva a základné predpoklady pre jeho preukázanie v príslušnom konaní sú aj v konaní podľa Civilného mimosporového poriadku o potvrdení vydržania v podstate totožné s konaniami sporovými prebiehajúcimi podľa Civilného sporového poriadku o vydržanie vlastníckeho práva (zjednodušené je len iné procesné konanie a dokazovanie, ak sa námietky nepodali, resp. odmietli). Z nutnosti opísania skutočností, z ktorých vyplýva, že navrhovateľ splnil predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vydržaním (§ 359d ods. 2 CMP), vyplýva potreba opísania skutočností právne významných podľa hmotného práva - Občianskeho zákonníka pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, teda v danom prípade prečo na strane navrhovateľa nejde len o užívanie (cudzej veci - veci iného) veci, teda prečo ide o niečo viac ako len o stav užívacie (a teda prečo daný stav nemá len charakter užívacie), ale je aj stavom s dôsledkom zmeny právneho stavu vlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam navrhovateľom užívaných, teda pre zistenie toho, čo konkrétne bolo spôsobilé k privodeniu zmeny vlastníckeho stavu k predmetným nehnuteľnostiam. Ani v nesporovom konaní preto nemožno ustúpiť od požiadavky jednak opísania rozhodujúcich skutočností, ako aj od požiadavky označenia dôkazov na preukázanie týchto skutočností a teda na preukázanie dobromyseľnosti držby pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, nakoľko bez uvedeného nemožno dospieť k záveru, že okrem nerušeného užívacieho stavu navrhovateľovi svedčí k predmetným nehnuteľnostiam i niečo viac - stav právny, spočívajúci v prechode vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam na neho na základe zachovania zákonných podmienok hmotnoprávnej úpravy pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Navrhovateľ samotný v podanom odvolaní uznáva, že treba skúmať, či on ako držiteľ, resp. užívateľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že vec poctivým spôsobom nadobudol, čo však bez opísania skutočností a označenia dôkazov nemožno. Nezaloženie listu vlastníctva k predmetným pozemkom podľa názoru odvolacieho súdu postavenie navrhovateľa nezlepšuje, nakoľko nemá vplyv k otázke posúdenia pochybnosti navrhovateľa o tom, že mu vlastnícke právo nepatrí, keď rovnako prosté (čo do titulu nepodložené) užívanie jeho právnych predchodcov je bez vplyvu na posúdenie jeho nároku, lebo on tvrdí počiatok svojho užívania od roku 1992 (úmrtia matky), resp. od roku 1994 (zdedenia domu) a bez úkonov jeho právnych predchodcov voči nemu; rovnako bez vplyvu i podľa názoru odvolacieho súdu je aj to, že v prípade predmetných pozemkov sa jedná o pozemok reálne zastavený domovou nehnuteľnosťou, resp. o príahlú záhradu, čo samo o sebe právne postavenie navrhovateľa z hľadiska hmotnoprávnej úpravy nemení a nezlepšuje. Pre posúdenie subjektívneho presvedčenia navrhovateľa aj ako objektívne spôsobilého pre oprávnenosť jeho držby bolo potrebné zo strany navrhovateľa uviesť nielen skutočnosti o užívacom stave nehnuteľnosti, ale opísať aj skutočnosti (s označením dôkazov k nim) preukazujúcich taký jeho (právny) titul pri vstupe do užívania, z ktorého by bolo možné (aj s ohľadom na výsledok dedičského konania) vyvodiť, že sa na strane navrhovateľa nejednalo len o subjektívne presvedčenie, ale že jeho presvedčenie aj z hľadiska objektívnych okolností bolo možné akceptovať ako správne a dôvodné pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním. Podľa názoru odvolacieho súdu z napadnutého rozhodnutia - jeho odôvodnenia jednoznačne vyplýva, čo mal navrhovateľ presne špecifikovať, preto neobstojí výčitka odvolateľa o tom, že požiadavky súdu sú presne nešpecifikované. Obsah podania navrhovateľa podľa názoru odvolacieho súdu konajúci súd posúdil správne, žiadneho (nadmerného) formalizmu sa nedopustil a bez ďalšieho, ako to už bolo zhora uvedené, nemal ani povinnosť navrhovateľa vyzývať alebo svojim konaním nahrádzať jeho nečinnosť v opísaní rozhodujúcich skutočností a v nepredložení dôkazov, čo ako už bolo uvedené, odvolateľ súdu ani nevyčítal. Pokiaľ teda navrhovateľ v podanom návrhu neuviedol náležité (riadne) opísanie skutočností, z ktorých by vyplývalo splnenie predpokladov hmotnoprávnej úpravy Občianskeho zákonníka pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním a rovnako tak nepripojil, resp. neoznačil dôkazy k tomu, že v prípade predmetných pozemkov sa z jeho strany nejedná len o ich prosté užívanie, ale aj o nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, mal potom odvolací súd

za to, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd sa tiež nestotožňuje s tým, že by mal výklad prijatý konajúcim súdom (ako aj odvolacím súdom) spôsobovať obsolentnosť novej právnej úpravy konania o potvrdení vydržania v Civilnom mimosporovom poriadku, nakoľko zmyslom novej právnej úpravy nebolo zjednodušiť konanie o potvrdení vydržania (aj s ohľadom i na úpravu v § 63 Notárskeho poriadku č. 323/1992 Zb.) až tak, aby vôbec nebolo potrebné opísať skutočnosti, z ktorých by vyplývalo nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním tak, ako to je naďalej stále potrebné aj v sporovom konaní o určenie vlastníckeho práva, teda čo sa týka dôkazných prostriedkov preukázania nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním nejde o zmenu/zjednodušenie zákonných hmotnoprávných podmienok, ide len o procesne zjednodušenú formu rozhodovania v mimosporovom konaní, čo však nemôže viesť k záveru o tom, že pre takéto mimosporové konanie platia akési nižšie požiadavky, resp. ich neexistencia na preukázanie naplnenia zákonných hmotnoprávných podmienok pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním. Takýto záver zo zákonných ustanovení Civilného mimosporového poriadku ani z dôvodovej správy k týmto ustanoveniam (v dôvodovej správe k zákonu 68/2021 Z. z.) vyvodiť nemožno.

10. Zo všetkých z hora uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).